

# נחל זהר

פירושים וחיידושים בספר הזהר הקדוש  
על סדר פרשת השבוע

על פי ההקדמות אשר בספר הקדוש ליקוטי מוהר"ן מברסלב זצוק"ל

## בוזהר דא יפקון ביה מן גלותא ברחמים

לחבון דרך הלימוד ומטרת עלון זה נא עיין בהקדמה כגב העלון

### תרגום ללשון הקודש

### זהר הקדוש - ויצא קנג:

בא ראה מה פתיב, ויאמר אַעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. וכי מה דעתו של יעקב שלא אומר עשרה ירחים או שנה אחת, אלא שבע שנים למה? אלא יעקב עשה בחכמה, כדי שלא יאמרו שבשכיל התשוקה של יפיה של רחל עשה, אלא בשכיל החכמה, שהלכנה פת שבע שנים היא, וכל שבע השנים העליונות שורות היו על יעקב טרם נשא את רחל לשבת עמה כראוי, שהרי יעקב נטל את בלם בראשונה, ואחר כך בא אליה, כדי להפוצא הוא שמים והיא ארץ.

וסוד הדבר - ויהיו בעיניו פמים אחדים. מה זה פמים אחדים? אלא כל שבע השנים שקל אותם בעיניו פאותם עליונים, שהם אחדים ולא נפרדים, וכלם אחד, שנקשרים זה עם זה. באהבתו אתה, להיות בדגמה העליונה.

בא ראה שאפלו לכן רמז לו באותם השבע ולא ידע מה אמר. שפתח ואמר טוב, שפתוב טוב תתי וגו'. אמר רבי אבא, כך זה ודאי, עבד שבע שנים להודו עם שמטה. אמר רבי אלעזר, בא ראה, בכל מקום היוכל סתום, שלא התגלה, והשמטה התגלתה. בא ראה, בשעה שיעקב עבד שבע שנים ראשונות, יצא קול ואמר: יעקב, פתוב מן העולם ועד העולם. העולם הנסתר שלמעלה היוכל, משם הראשית. שאלו שהם נסתרים, שלא התגלה להם, הם מן היוכל. משום כך נסתמו מיעקב שלא ידע, שהשב שהרי הם מן השמטה, וכדי שיעשה ראשית מן העולם שלמעלה התפסו מפניו, משום שהיוכל הוא נסתר. ואחר שעברו שני היוכל המכסים, עשה שני שמטה הנגלים, והתעטר בשני עולמות ואחו אותם.

בא ראה, לאה הולידה ששה בנים ובת אחת, וכך ראוי, שהרי ששה צדדים עומדים עליה, ואלו ששה ובת אחת בסוד עליון ויצאה. רחל הולידה שני צדיקים, וכך ראוי, הנה שמטה, שבין שני צדיקים יושבת לעולמים, שפתוב צדיקים וירשו ארץ. צדיק למעלה וצדיק למטה. הצדיק למעלה, מפני שופעים מים עליונים. הצדיק למטה, מפני נובעת הנקבה מים לזכר בתשוקה שלמה. צדיק מצד זה, וצדיק מצד זה. כמו שהזכר למעלה יושב בין שתי נקבות, כך גם הנקבה למטה יושבת בין שני צדיקים.

תא חזי מה פתיב, ויאמר (בראשית כט) אַעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה, וכי מה דעתיה דיעקב דלא קאמר עשר ירחין או שתא חדא, אלא שבע שנים אמאי. אלא יעקב בחכמתא עבד. בגין דלא יימרין, ובגין תיאובבתא דשפירו דרחל עבד, אלא בגין חכמתא, דסיהרא בת שבע שנים היא. ובלחו שבע שנים עלאין, שרו עליה דיעקב עד לא נסיב לה לרחל למיתב גבה בדיקא יאות. דהא יעקב נטל בלחו פקדמיתא, ולבתר אתא לגבה, בגין לאשתבחה איהו שמיב, ואיהו ארץ. ורזא דמלה, ויהיו בעיניו פמים אחדים, מאי פמים אחדים, אלא, בלחו שבע שנים שקיל לון בעיניו, באינן עלאין. דאינן אחדין דלא מתפרשאן, (צ"ה ע"ב) ובלחו חד, דמתקשרן דא בדיא. באהבתו אותה, לאשתבחה בגוונא עלאה.

תא חזי, דאפילו לכן רמז ליה באינן שבע, ולא ידע מאי קאמר, דפתח ואמר טוב, דבתיב, (בראשית כט) טוב תתי וגו'. אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, פלח שבע שנים, לאודוונא בשמטה. אמר רבי אלעזר, תא חזי, בכל אתר יובלא סתים דלא אתגליא ושמטה אתגליא.

תא חזי, בשעתא דיעקב פלח שבע שנים קדמאין, נפקא קלא ואמר, יעקב, (תהלים קו) מן העולם ועד העולם פתיב, עולם סתים דלעילא יובלא מתמן שירותא. דאלין דאינן סתימין, דלא אתגליא לון מן יובלא אינן. בגין כך אסתימו מיעקב, דלא ידע, דחשב דהא מן שמטה אינן. ובגין דיעבד שירותא מעולם דלעילא, אתפסיין מניה, בגין דיובלא איהו סתים, ולבתר דעברו שני יובלא דאתפסיין, עבד שני שמטה דאתגליין, (פקודי רנ"ו ע"ב) ואתעטר בתרין עלמין ואחיד לון.

תא חזי, לאה אולידת שית בגין וברתא חדא. והכי אתחזי, דהא שית סטרין קיימין עלה ואלין שית, וברתא חדא, ברזא עלאה נפקא. רחל אולידת תרין צדיקים. והכי אתחזי, הא שמטה, דבין תרי צדיקי יתבא לעלמין, דבתיב, (תהלים לו) צדיקים וירשו ארץ, צדיק לעילא וצדיק לתתא. צדיק לעילא, מניה נגדן מיון עלאין. צדיק לתתא, מניה נבעא נוקבא מניא לנבי דבורא, בתיאובתא שלים. צדיק מסטרא דא, וצדיק מסטרא דא, כמא דבורא לעילא ותיב בין תרי נוקבי, הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין תרי צדיקי.



תורה יב

לשון רבנו זכרוננו לברכה

תהלה לדוד, ארוממך וכו': (תהלים קמה)

א מה שאנו רואים, שעליפי הרב הלומדים חולקים על הצדיקים, ודוברים על הצדיק עתק בנאצה ובוז, זהו מבין גדול מאת השם יתברך. כי יש בחינת יעקב ולבן, יעקב הוא הצדיק, המחיש החושין דאורייתא ולומד תורתו לשמה, וטובו גנוז ושומר וצפון לעתיד, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה: למחר לקבל שכרם (עירובין כב.); ועל שם ששכרו לבסוף, על שם זה נקרא יעקב, לשון עקב וסוף, שכרו לבסוף. ולבן הוא תלמידהכם שד יהודי, שתורתו להתיהר ולקנטר, ותלמידהכם בזה נבלה טובה הימנו (מו"ר וקרא א, עיין מתנות כהונה):

וזה ידוע, שאינו נקרא תלמידהכם אלא עלידי תורה שבעלי פה, כי זה שידע ללמד חמש אינו נקרא תלמידהכם, אלא זה שהוא בקי בגמרא ופוסקים. וכשלומד בלא דעת, נקרא לבן, על שם ערמימיות שנכנס בו, ושוא ורודף את הצדיקים, צדיק עליון וצדיק תחתון, כי שכינתא בין תרין צדיקא יתבא, כמו שכתוב בזהר (ויצא דף קנג: ויחי דף רמה:): צדיקים ירשו ארץ - צדיקים תרי משמע. ושני צדיקים אלו הם: זה הצדיק שחדש זאת התורה שבעליפה, זה צדיק עליון וצדיק תחתון, זה שלומד החושין. ותורה שבעליפה הינו שכינתא, כמו שכתוב (בפתח אליהו): מלכות - פה, ותורה שבעליפה קרינן לה. וכשהשכינה, הנקרא תורה שבעליפה, באה בתוך תלמידהכם שד יהודי, זה נקרא גלות השכינה, ואז יש לו פה לדבר על צדיק עתק וכו'. וכשהאדם לומד בקדושה ובטהרה איזה דין ופסק, שחדש איזה תנא או צדיק אחר, עלידייה נעשה בחינת נשיקו, ונשיקו זה בחינת התדבקות רוחא ברוחא, כי הפסק הזה הוא דבורו של התנא, ודבור הוא היותו, כמו שכתוב (בראשית ב): לנפש תיה, ותרגמו: לרוח ממללא; ורוח ממללא, הינו הנפש תיה, היא באה מתורה שבעליפה, כמו שכתוב (שם א): תוצא הארץ נפש תיה. נמצא, בשעה שמחדש התנא איזה חדוש ומדבר זה החדוש, זה הדבור בעצמו היא בחינת התורה שבעליפה שחדש, כי משם מוצאה, כמו שכתוב: תוצא הארץ נפש תיה. נמצא, עכשו בשלומדים את החדוש הזה, ובשמכניסין הלמוד והחדוש בתוך פה, נמצא שמדבקין רוח הצדיק שחדש זה החדוש, עם רוח ממללא, הינו עם הדבור הלומד זה החדוש עכשו, וזאת ההתדבקות רוחא ברוחא נקרא נשיקו. נמצא, בשלומדין איזה הלכה שחדשו

התנאים, עלידייה נתדבק רוח התנא עם רוח הלומד, ודומה כאלו נושק את עצמו עם התנא: אבל תלמידהכם שד יהודי, כשלומד גמרא או פסקדין, עליו כתוב (משלי כז): נערתות נשיקות שונא, כי התנא אינו יכול לקבל רוחו של תלמידהכם שד יהודאי, כי מי יכול לקבל לנשק את עצמו עם נבלה, כל שכן שנבלה טובה הימנו. ואפלו צדיקים שכתב הלכו לעולמם, וכשאנו לומדין תורותיהן, עלידייה נתדבק רוחם ברוחנו, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (יבמות צא): שפתותיהם דוכבות בקבר, וזה עלידי בחינת נשיקה:

וזה בחינת: וישק יעקב לרחל, וישא קולו ויבך (בראשית כט) - פרש רש"י: שצפה ברוחיהקדש שאינה נכנסת עמו לקבורה. רחל - בחינת תורה שבעליפה, שהיא כרחל לפני גווייה, שהכל גוויין ופוסקין ממנה הלכות, והם נעשים לבושין, כמו שכתוב (משלי כז): כבשים ללבושה, כמו שכתוב (ישעיהו ג): שמלה לכה קצין תהיה לנו. כשאדם פשר לומד תורת התנא, אזי התנא נושק אותו, והוא נושק התנא, וגורם תענוג גדול להתנא, כמו שאמרו: שפתותיו דוכבות בקבר וכו'.

וזה בחינת: וישק יעקב - הוא התנא; לרחל - היא התורה שבעלי פה שחדש, שנשק ודבק את רוחו ברוחיהקדש שבשכינה. ויבך - שצפה ברוחיהקדש שלו, שהוציא מפיו והכניס בתוך התורה שבעלי פה, וראה שבגלות הזה עליפי הרב הלומדים אינם הגונים, נמצא שעלידי למודם שילמדו לא תכנס רוחיהקדש של רחל, של תורה שבעליפה, לקבורה, שאין שפתותיו דוכבות בקבר עלידי למודו של רשע, ועלידייה: ויבך על גלותו. ועוד, שלפעמים הלמדן אומר איזה חדוש בשם עצמו, ולא בשם התנא, נמצא שעלידייה אינו נכנס עם התנא לקבורה, כי אין אומר בשם אומר:

ב ואם יקשה לך: הלא תכף כשלומד הלמדן החדוש של הצדיק, היה לו לחזור בתשובה, ואיך מניח התורה שבעליפה את הלמדן לילך ברשעתו. תשובה על זה: ויגד יעקב לרחל כי אחי אביה הוא וכי בן רבקה הוא - פרוש: בשעה שהגיד הצדיק התורה שבעליפה, הגיד אותה בבחינת (חושע יד): צדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם. וזה: כי אחי אביה הוא - ברמאות, בבחינת: ופשעים יכשלו בם; וכי בן רבקה הוא - הכשרה, וזה בחינת: צדיקים ילכו בם. ולא עוד: ותריך ותגד לאביה - הינו זאת הבחינה של ופשעים יכשלו בם בא לז' בנקל יותר, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (סוטה כא:): אני חכמה שכתתי ערמה, כי כשאדם לומד תורה, נכנס בו ערמימיות. וזה: ותריך - באדם שרץ במהירות ובנקל; ותגד לאביה - שהתורה היא מגדת לחלמדן ערמימיות. (וזהו: ותריך ותגד) לאביה

– שהערמימיות בא בנגל ובמהירות יותר לאדם, כי הקדשה צריכה סיוע מלעילא, כמו שאמרו (ע"ז נה): הבא לטהר מסייעין לו; אבל הערמימיות פותחין – יש לו פתחים הרבה ובא לו בנגל:

ג ואם יקשה לך: אם התנא היה צדיק גמור, איך בא זה הדבר, שאומר תורתו שיכול לסבל שני משמעות: משמעות טוב, דהיינו צדיקים ילכו כב, ומשמעות להפוך, דהיינו ופושעים יפלו כב. אבל דע, שהתנא היה צדיק גמור, ותורתו זכה מבלי פסלת, ומה שנראה בה משמעות ערמומיות, זה, כי כל העולם מקבלים פרנסתם משמאלה, כמו שכתוב (משלי ג): משמאלה עשר וכבוד, בשביל זה נפל התנא בשעת אמירת תורתו לאיזה שגיאה דקה כהוט השערה, לבחינת שמאלה, כדי שעלידי זו בחינת שמאלה יקבל שפע ופרנסתו לעולם, ולהמשיך להם עשר וכבוד, כמו שכתוב: משמאלה עשר וכבוד, אבל מצד התנא אין נפתל ועקש. ועל זה צריך הלמדן לידע קדם למודו, שבשעה שישב ללמוד, הצדיק שבגדעון צית לקלה, כמו שכתוב (שה"ש ח): היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך (וכמובא בזהר לך לך דף צב), וזה: ויהי בשמע לבן את שמע יעקב בן אחתו – הינו, בשתלמדן יודע שמע יעקב, שיעקב בן אחתו, בחינת פשרות, שלמד ואמר זאת התורה בכשרות לשמה, ויעקב, הינו התנא, צית לקלה. וירץ לקראתו – ומחבק ומנשק לו, הינו שעלי ידי למודו מתדבק רוח התנא ברוחו, זה בחינת נשיקין, ויביאהו אל ביתו – שמביא את רוח התנא לתוך התורה שלומד עכשו, כי שם ביתו, כמו שכתוב: תוצא הארץ נפש חיה. ויספר ללבן – לשון ספיר ואור, שרוח התנא מאיר להלמדן ומבאר לו את הדברים האלה – פרש רש"י: שלא בא אלא מתוך אדם אהיו, שנמל ממנו ממונו, פרוש, שרוח התנא מודיע להלמדן, שלא בא התנא לבחינה הזאת, שייסבל תורתו משמעות ערמומיות, אלא מתוך אדם אהיו שנמל ממנו, כדי: בשמאלה עשר וכבוד – כדי להמשיך להם שפע גשמיות. בשידע הלמדן כל זה, יאמר לבן: אף עצמי ופשרי אתה, דהיינו שיתקשר הלמדן עם התנא בהתקשרות גדול. וישב עמו חדש ימים – ויתישב בדבר עם רוח התנא, איך לחזר בתשובה, להחדש ימיו שעברו בחשה, בבחינת (תהלים קג): תתחדש פגשך געורכי. אבל תלמיד חכם שד יהודי, אינו רואה כל אלה ואינו שומע שמע בן אחתו, ויאמר לו אחי אתה – שלכן הושב ואומר, שגם התנא לא אמר תורתו אלא בערמומיות, ואין בה שום צד פשרות, והושב שהוא אהיו ברמאות, שפלו רמאות, חס ושלום, ואינו רוצה לחזר בתשובה, ודובר על צדיק עתק בגאון וכו':

ד ודע, שזה מבין מאת השם יתברך, שהקדושי ברוך הוא מפיל איזה צדיק גדול בפיו של הלמדן, הינו הלמדן דובר רעות על הצדיק, כדי שהצדיק יקח התורה שבעלפה, הינו השכינה, מהגלות

שכפה הלמדן, ומעלה אותה לשרשה ממדרגה למדרגה: מתחלה לבחינת חבוק, ואחר כך לבחינת נשוק, ואחר כך לבחינת זיווג. כמו שכתוב (שה"ש ב): אני חבצלת השרון – בתחלה היא ירקה בחבצלת (עייני בזהר ויחי דף רכא. אמור דף קנ), כמו שאמרו (מגילה יג): אסתר ירקרקת היתה. וזה בחינת חבוק – וימינו תחבקני – כי השמחה בא מהלב, כמו שכתוב (תהלים ד): נתתה שמחה בלבי, וכלב הוא בינה, ששם יין המשמה, שהוא עלמא סתימא, בחינת (שם קד): ויין ישמח לבב. והצדיק שנופל לתוך פה הלמדן, שתלמדן דובר עליו עתק, והוא מבין שאלו הדברים שתלמדן דובר עליו הם צרופים מאותיות שבתורה שבעלפה, ומבין מאיזה הלכות נעשו הדברים אלו, ומקבל אותם בשמחה ובאהבה, כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה (שבת פח): הנעלבים וכו', שמחים בפורים ועושים מאהבה. ואהבה, שהצדיק מקבל את התורה באהבה, זה בחינת חבוק – וימינו תחבקני, ועלידי השמחה ששמח בפורין, (הוא) מעלה לבחינת אני חבצלת השרון, לבחינת לב, כמו שכתוב: נתתה שמחה בלבי, ואז הוא בבחינת (תהלים עג): צור לבבי, שבבחינת תורה שבעלפה הנקראת צור, כמובא בתקונים (תיקון כא דף מג): אלמלא לא הנה משה רבנו עליו השלום את הצור, לא היו צריכין למרח בלפך בתורה שבעלפה. וזה בחינת (בראשית יד): וירק את חניכיו – שאברהם הוא בחינת ימין, בחינת חבוק, וירק זה בחינת קו הירק, שנמשך מבינה ומקוץ את כל העולם, וחניכיו זה בחינת חסדים, כמובא בפסוק (ב"ר לך לך פ' מג): לשון חניכתי, ששמן אברהם, בשמו. הינו שקו הירק, מבחינת: אני חבצלת, בחינת אסתר ירקרקת, ואת עליה יש לשכינה עלידי חבוק ימין. ועקר בנינה עלידי חכמה, שאז ראויה לזיווג, כמו שכתוב (בראשית כ): וגם אמנה אהותי בת אבי אף לא בת אפי וכו', ואז: ותהי לי לאשה – שאז היא ראויה לזיווג. (כמובא בזהר אמור, דף ק: רבי אבא שלח לה לרבי שמעון. אמר: אימתי זיווגא דנקסתי ישראל במלכא קדישא. שלח לה: וגם אמנה וכו' עין שם). ואיתא בפרוש ספרא דצניעיותא, שהנשיקין הוא עלידי החכמה. בשנתעוררים השפתים עליונים, שהן נצח והוד עליונים, לבחינת זיווג, לבחינת התדבקות רוחא ברוחא, אזי נתעוררין נצח והוד פתחונים לזיווג, לאתדבקה גופא בגופא. נמצא, בשתצדיק משפיל בחכמתו ויודע מאיזה צרופין של תורה שבעלפה נעשה אלו הצרופין שתלמדן דובר עליו, והצדיק לומד אלו הצרופין ועושה מהם צרופ הלכה שהיה מקדם שנתקלקל, כשיש לו זאת החכמה, אזי עלידי החכמה הזאת השכינה היא מבחינת (שה"ש ב): שושנת העמקים, מבחינת נשיקין, בחינת שפתותיו שושנים, בחינת אתדבקות רוחא ברוחא, ואז מתעורר זיווגא דגופא בגופא, שהשכינה בין תרין צדיקיא ותבא – בין



צדיק עליון, שהוא התנא שחדש זאת התורה ועבשו משפיע בה, ובין צדיק התחתון, הלומד להתורה ומעלה להשכינה מיין נוקבין, כדי שתתדבק. וזה (שה"ש ה): שפתותיו שושנים – עלידי בהינת נשיקין, נטפות מור עבר, לשון מעבר לעבר, הינו שנוטף להשכינה ריח טוב משני עברים, מצדיק עליון ומצדיק תחתון, וזה (שם ז): הודקאים נתנו ריח – ששני דודים, הינו שני הצדיקים, נתנו ריח: וזה שאמר רבה בר רב הונא: לדידי הוי לי הורמיו בר ליליתא, דהנה קא רהט אקופא דשורא דמהווא, ורהט פרא פרא כי רכב סוסיא מתתאי, ולא יכיל לה. ומנא חדא הוי מסרגין לה תרתי חיותא, וקמיין אתרי גשרי דדונג, ושור מהאי להאי ומהאי להאי, ונקט תרי כסא דחמרא בידיה ומורק מהאי להאי, ולא נטפי מניהו נטפא לארעא. ואותו היום יעלו שמים ירדו תהומות הוה, ושמעט מלכותא וקמלה:

לדידי הוי לי הורמיו, פרא רש"י: שד הוא. בר ליליתא – זה תלמיד חכם שד יהודאי, וזה: בר ליליתא, כמובא בפירוש (שחר טוב תהילים יט): איך ידע משה בין יום לילה בשעה ברקיע, ומובא בשלמד עמו תורה שבועלפה, ידע שהוא לילה, וזה בר ליליתא – שעקר הלמדן מתורה שבועלפה. ותנה רהט אקופא דשורא – זה צדיק הדור, שתלמידהם שד יהודאין רודף את הצדיק הדור, שנמשל לחומה, כמאמר חכמינו וזכרונם לברכה (כ"ב ז): תלמיד חכם אין צריך לנטירותא, עין שם. ורהט פרא – פרא רש"י: לפי תמו. פרא זה התנא, שחדש זאת התורה, ופרשה אותה יפה, והוציא לאור תעלומה, גם אותו רודף, אבל לפי תמו, כי תלמידהם שד יהודי אינו מכון לרדף את התנא, וזאת הרדיפה נעשה ממילא. כי רכב סוסיא מתתאי – כי הלמדן, עלידי שלומד תורת התנא, עלידינה מחזיר נפשו של התנא לתוך גופו של התנא הנורת, נפש לגוף, כמו רכיבת הסוס, שהסוס טפלה לו. וזה מתתאי – כי התחתונים גורמים בלמודם להרביב נפש התנא על סוסו, על גופו, כמו שכתוב: שפתותיו דוקבות וכו'. אבל: ולא יכיל לו – שהתנא לא יכול לסבל נשיקתו, כי נבלה טובה הימנו, ונעפרות נשיקות שונא, והתנא בורה ממנו. ואם יקשה לך: איך הוא אינו מחזיר תורתו של התנא ללמדן למוטב, ואדרבא, שנתוסף לו גדלות ביותר, ואיך בא זה, שמתורה הקדושה של התנא יכול הלמדן להפישל. ותריץ על זה: ומנא חדא הוי מסרגין לה תרתי חיותא – כי לפעמים התנא נפל לאיזה שגיאה דקה מן הדקה, כדי שעל ידיה ימשיך לעולם תרתי חיותא, כי יש שני מיני חיות: חיות רוחני – ארץ ימים בימינה, וחיות גשמי – בשמאלה עשר וכבוד. והתנא מחמת דבקתו העצומה בחיות הרוחני, אינו מתיר את עצמו, חס ושלום, מפל וכל מחיות הרוחני, ומחמת שהוא נפל לבהינת הלמוד [שלא לשמה] בשביל חיות גשמי. קמיין אתרי גשרי דדונג, ושור מהאי להאי – כמו אדם

שעומד על גשר של שעה ואינו יכול לעמוד, קופץ על גשר השני, ומחמת שגם השני של שעה, קופץ על הראשונה – קופץ מהאי להאי. פן התנא, עקר למודו תמיד לשמה, ומחמת שצריך להמשיך חיות גשמי לעולם, מפילין אותו ללמוד שלא לשמה, אזי נמלין ממנו למוד בהינת לשמה, ושור מלשמה לשלא לשמה, ומחמת קדשתו ופרישותו, שור וקופץ משלא לשמה ללשמה, כי זאת הבהינה אצלו כמו גשר של דונג, שאין יכולים לעמוד עליו. שור לתוך לשמה, ומלשמה, מחמת הכרח לטובת העולם, שור מהגשר הזאת, שהוא אצלו עכשו כמו גשר של דונג, ושור מזה לזה ומזה לזה, ועלידי זה יש בתורתו בהינת: ופשעים יפשו בו. התקון לכל הנ"ל. ונקיט תרי כסא דחמרא בידיה – פי יש שני בהינת יין, בהינת תורה שבועלפה, בהינת יין מלכות רב (אסתר א), ובהינת בינה – לבא שמחת חלב, ויין ושמה לבב, גם הוא בהינת יין. ומורק מהאי להאי – שימשיך קו ירק מהאי, בבחינת ירק את הניכיו כנ"ל. וזה הבוק – שינקבל באהבה את הרדיפה וישמח בפיסורין – עלידינה השכינה, שהוא תורה שבועלפה, היא בבחינת הבוק, בבחינת: אני חכצלת, ירקה כחכצלת, שיהיה החבוק בשלמות. וזה: ולא נטפא מניהו לארעא. ואותו היום יעלו שמים ירדו תהומות הוה – הינו, שהשכינה ישבה בין תרי צדיקא: צדיק עליון – זה בהינת יעלו שמים; ירדו תהומות – זה בהינת צדיק תחתון, זה בהינת נשיקין, בהינת: נטפות מור עבר כנ"ל. ועלידי מזה נעשית בהינת נשיקין, בהינת: נטפות מור עבר, עלידי החכמה כנ"ל. וזה: ושמע מלכותא וקמלה – הינו שישביל וישמע את התורה שבועלפה, הנקרא מלכותפה, וישביל מצרופיו היוצאים מתלמידהם שד יהודי, וישמע וישביל בשעה ששומע החרופין והגדופים היוצאים מפה תלמידהם שד יהודי, וישמע תורה שבועלפה, עלידינה קמלה – כי עקר חיות של הקלפות והשדין אינם אלא מניצוצי השכינה, כל זמן שהיא אינה בשלמות ויש לה איזה חסרון, אזי יש להם חיות. בשמעלין אותה לבהינת חכמה, ששם עקר בנינה, ובשונבנית בשלמות, עלידינה וקמלה לשד יהודי:

וזה פרוש: תהלה לדוד. תהלה לשון ערבוב, כמו שכתוב (איוב ד): ובמלאכיו ושים תהלה. דוד זה בהינת תורה שבועלפה, הינו בששתתורה שבועלפה נופלת ונתערבב לצרופים אחרים כנ"ל – ארומקד אלקי המלה, התרוממות שלה עלידי אלקי, בהינת חסד אל כל היום (תהלים נב); המלה, לבהינת: בינה – לבא, שהלב בנפש כמלה בפלחמה (ספר יצירה פ"ו). ואכרכה שמך – הינו אחרקך מעלה את התורה שבועלפה לבהינת חכמה כנ"ל, הנקרא ברוך, על שם רבוי דברכאן, פי החכמה היא מקור הברכה:



השכינה שנפלו כפי לבן, טרם נשא את רחל לשבת עמה לישב דעתה בחיבורה ותשובתה אליו בראוי (כפי בחינתם אשר למעלה הנראות ביעקב ורחל למטה), להשפיע חכמתו בה עד להתגלות ההלכות, שהרי יעקב נטל ואעלה את כולם בראשונה, להיות המידות נכללות בחכמה ובינה העליונות הקדומות והראשונות, ואחר כך בא אליה להמשיך בה המידות והילוקי ההלכות וחידושם כפי הנצרך לצו השעה המקום והנפש, כדי להימצא הוא שמים, במשפט אמת נכון שלם מואש ומים וחיה ארץ לקבל פנימיות משפט השמים בתוכה, לגלות ולהצמיח מן הארץ הלכות אמתיות, הבאות מכוונתו המהורה לשם שמים, לכוון לאמיתתה של תורה וסוד עליון הגנוז והסתום בה.

וְרָא דְמַלְאָה, וַיְהִי בְעֵינָיו בְּיָמִים אֲחֵדִים, מָאֵי בְיָמִים אֲחֵדִים, אֵלָּא, בְּלָהוּ שְׁבַע שָׁנִים שְׁקִיל לֹזֶן בְּעֵינָיו, כְּאֵינֹן עֲלָאִין. דְּאֵינֹן אֲחֵדִין דְּלֵא מַתְפַּרְשָׁאן, (צ"ח ע"ב) וְכִלְהוּ חַד, דְּמַתְקַשְׁרֵן דָּא בְּדָא. בְּאַחְבְּתוֹ אֹתָהּ, לְאַשְׁתַּבְּחָא בְּגוֹנָא עֲלָאָה. – וסוד הדבר והחכמה עליונה וגנוזה וצפונה, ויהיו בעיניו עיני החכמה, כימים אחדים, מהו ימים אחדים? שהרי היה לו לומר ימים מעטים, אלא כל שבע השנים וגווי הזמנים המשתנים שהיו למטה, כל יום וכל שנה בגווי ניצוצות שלהם, שקל והעלה אותם בכף מאזני בינתו לתת להם ערך הראוי כנגד אותם שורשים עליונים של אלו הימים שלמטה, שהם העליונים ואחדים ומאוחדים בחכמה ובינה העליונים שמהם נובעים מידות ז"א, ולא נפרדים, וכלם באמת אחד, שנקשרים זה עם זה, ומקבלים זה מזה ומקבלים משורשם העליון שבבינה, לאה, עלמא סתימא, באחבתו אותה כדוגמא העליונה. כי אהבה גימטריא אחד, והוא התאחד עימה כפי אחדות הימים שלמטה, שהם כדוגמת הימים העליונים המאוחדים כנ"ל. (עיין תורה ב' חלק ב' בעניין שעשוע עולם הבא שהם הלכות ובעניין אחדות הפשוט מתוך הפעולות המשתנות)

תָּא חֲזִי מַה בְּתִיב, דְּבְתִיב, (בראשית כט) טוֹב תְּתִי וְגו'. אָמַר רַבִּי אֲבָא, הֲכִי הוּא וְדָא, פְּלַח שְׁבַע שָׁנִים, לְאַדְרִינָא בְּשִׁמְטָה. אָמַר רַבִּי אֲלֶעָזָר, תָּא חֲזִי, בְּכַל אֲתַר יוֹבְלָא סְתִים דְּלֵא אֲתַגְלִיא וְשִׁמְטָה אֲתַגְלִיא. – בא וראה שאפילו לבן רמז לו באותם השבע, שמהם הלכות תורה שבעל פה, ולא ידע מה אמר, אלא שיעקב בחכמתו ידע צירופי השכינה שנפלו ברמז לפה לבן ואעלה ממנו הלכות התורה לבחינת חיבוק נישוק זיווג, שפתח לבן ואמר טוב, שכתוב טוֹב תְּתִי אותה לך מתתי אותה לאיש אחר שבה עמדי, כי טוב הוא היסוד כידוע, והוא סוף השישה המשפיע לשבע, בחינת צדיק עליון,

תָּא חֲזִי מַה בְּתִיב, וַיֹּאמֶר (בראשית כט) אֶעֱבֹדְךָ שְׁבַע שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתֶדֶק הַקְּטָנָה, וְכִי מַה דְּעָתִיהָ דְיַעֲקֹב דְּלֵא קָאמַר עֶשֶׂר יָרְחִין אוּ שְׁתָּא חָדָא, אֵלָּא שְׁבַע שָׁנִים אֲמַאי. אֵלָּא יַעֲקֹב בְּחֻמְתָּא עָבַד. בְּגִין דְּלֵא יִימְרוּן, דְּבְגִין תִּיאַוּבְתָּא דְשִׁפְרוּ דְרַחֵל עָבַד, אֵלָּא בְּגִין חֻמְתָּא, דְּסִיחְרָא בַת שְׁבַע שָׁנִים הִיא. וְכִלְהוּ שְׁבַע שָׁנִים עֲלָאִין, שָׁרוּ עֲלִיהָ דְיַעֲקֹב עַד לֹא נָסִיב לָהּ לְרַחֵל לְמִיתָב גַּבְהָ בְּדָקָא יֹאזְתִי. דְּהָא יַעֲקֹב נָטַל בְּלָהוּ בְּקַדְמִיתָא, וְלִבְתַר אֲתָא לְגַבְהָ, בְּגִין לְאַשְׁתַּבְּחָא אִיהוּ שְׁמַיִם, וַאֲיָהּ אֲרִיזָן. – בא וראה להתבונן בסוד הדבר מה כתוב, ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה, הוא מה שיעקב ברר מן צאן רחל בת לבן, מתורה שבעל פה שנפלה לפה לבן, את נשמות ישראל שהם בחינת הלכות, כי העלה ההלכות מלבן שהוא מחרף ומבוזה יעקב הצדיק ברמאותו, אמנם כי מכוונת היא מעת השם להקדים לאה לרחל, כדי שדייקא על ידי זה יעלה יעקב את תורת רחל, והיא ביתו הקטנה של לבן, כי בעת שנמצאת השכינה בגלות בפה הש"ד היהודי היא בקטנות, ומלכות ה' אינה בבחינת מאור הגדול. ועתה שואל הוזר הקדוש על זמן העבדות, וכי מה דעתו של יעקב הייתה שלא אמר עשר חודשים או שנה אחת, אלא דייקא שבע שנים, למה? אלא יעקב בחכמה עשה, שרצה להשפיע החכמה בעשיה מלכות תורה שבעל פה, שהיו חידושי ההלכות נכונים ואמתיים, כי החכמה היא בחינת נשיקין בחינת התדבקות רוחא ברוחא, שעל ידי זה נעשה אחר כך בחינת התדבקות גופא בגופא, כי יודע לעלות בחכמתו את התורה שבעל פה שנפלה ללבן, ואחר כך מלמדה לצדיק התחתון. ולכן יעקב בחכמה עשה כנ"ל שלא יאמרו שמפני התשוקה של יופי רחל עבד בבית לבן, דהיינו שלא יאמרו שלמד חכמת התורה שלא לשם שמים אלא מפני התשוקה ליופי תורה שבעל פה, כי אמנם יפה התורה כולה מפני סדר עליון הרמוז בה, אין צריכה זאת להיות כוונת הלימוד, אלא מפני החכמה האלוקית שבתורה שהלבנה שהיא המלכות, תורה שבעל פה, בת שבע שנים, שמקבלת משש ספירות של ז"א המקבל מהחכמה והבינה היא נכנית ומאירה, שיעקר הדבקות בה הוא לשם שמים לעשות נחת רוח ליוצרו לכוון לאמת הירוקה, לכן גם בפועל ברר שבע שנים את חכמת התורה עד שהשיג את רחל והלכותיה האמתיות שהם תולדותיה שעל ידי הזיווג התחתון, שהם יוסף ובנימין בעצמם, כי עיקר התדבקות בתורה הוא דייקא כדי שיוולדו יוסף ובנימין, צדיק עליון צדיק תחתון כפי שיבואר לקמן, כי על ידי הרב והתלמיד מתגלה השכינה ומתעלה מלכות ה'. וכל שבע השנים העליונות, שהם גווי יופי הספירות מחדש ועד מלכות, שורות היו על יעקב בעבדותו בבית לבן, לברר ניצוצות

המאחד חג"ת נ"ה כפי אחדות החכמה והבינה שעולה אליהם כידוע, כי יעקב הצדיק שומר הברית דייקא יכול לאחד הימים, ולאחוב את רחל. ויעקב הבין רמזי אלו ההלכות שעל עבדותו בבית לבן מדברי לבן עצמו גם כן. אשר אמר לו גם שבה עמדי, שישב בישוב הדעת לתקן ניצוצות לבן, אלו נשמות ישראל והלכות הפרטיות שלהם שהיו נסתרים בצאנו של לבן. אמר רבי אבא, (אבא על שם החכמה) זה בחינת כך הוא ודאי, כך הוא הנסתר העליון סוד יין התורה, ודאי מתגלה לעין כל במלכות, עבד שבע שנים לאחדם, להיות ראוי להזדווג עם שמטה תורה שבעל פה בשמיטת כל פניה, מזוכך בכוננתו לשם שמים ואמת סוד התורה. ולאחיה עימו כדוגמת זיווג השנים. אמר רבי אלעזר, בא וראה, בכל מקום יובל שהיא הבינה ליבא, סוד ויין המשמה, לאה, סתום ולא מתגלה, אלא מלוכש בכיסוי הלכות מלכות, לכן משמים נסתר כי עבד יעקב לאה, והשמטה מגולה, בפסקי הלכות חידושי התנא, בעובדא ומעשה.

תא חזי, בשעתא דיעקב פלח שבע שנין קרמאיו, נפקא קלא ואמר, יעקב, (תחלים קו) מן העולם ועד העולם בתיב, עולם סתים דלעילא יובלא מתמן שירותא. דאלין דאינון סתימין, דלא אתגליא לון מן יובלא אינון. בגין כך אסתמו מייעקב, דלא ידע, דחשב דהא מן שמטה אינון. ובגין דיעבד שירותא מעולם דלעילא, אתגפסין מניה, בגין דיובלא איהו סתים, ולבתר דעברו שני יובלא דאתכסייא, עבד שני שמטה דאתגליון, (פקודי רנ"ז ע"ב) ואתעטר בתרין עלמין ואחיד לון. – בא וראה, בשעה שיעקב עבד שבע שנים ראשונות, בכוונה למען אחדותו עם רחל, ועלית תורה שבעל פה, ודבקות רוחא ברוחא של צדיק עליון וצדיק תחתון, שזה הרוח של הצדיק עליון היא רוח הקודש, רוח חכמת אמת, כנגד זאת ההתעוררות של יעקב יצא קול, של רוח הקודש של השכינה העליונה ואמר – יעקב, הנקרא כך על שם השכר הצפון אשר בסוף ובעקב אשר לעתיד שבו תתגלה התחלה בחינת סוף מעשה במחשבה תחילה, בתוב מן העולם ועד העולם, יורד שפע החכמה מלמעלה למטה. העולם הנסתר שלמעלה בחינת לאה בינה הוא היובל, משם הראשית והחכמה המושפעת למטה, היא אות ה' ראשונה של שם הוי"ה, שאלו השבע השנים הראשונות, שעבד אשר חיים סתומים ונסתרים, שלא התגלה לו ליעקב ורחל שבאמת אותם הוא מברר שהם בחינות השייכות ללאה ולא לרחל, מן היובל הם, כי שבע שנים כל אחד כולל משבע, (על ידי ימי שבע הברכות של יעקב ולאה כמוכא לקמן) והם בחינת מ"ט שנים ואחד הכוללם, הוא שער החמישים שבבינה שהוא נסתר ומכוסה אפילו ממש (עד כי יבוא שילה פלא יועץ שר שלום לגלות הלכות הגאולה הבאות משער החמישים במהרה בימינו אמן). ומפני שבחינתם הוא בחינת לב הנסתר ויין וסוד, משום כך נסתמו מייעקב שלא ידע והתחבר

להשיגם באמת בתחילה, שחשב שהרי הם מן השמיטה והמלכות, דהיינו שחשב שיעלה שבע המידות מלבן מתורה שבעל פה שהיא בחינת מלכות שנפלה בפה לבן, שאלו הם גם בחינת הימים שחשב שיש לו לברר, דהיינו הניצוץ הנפול המלוכש, אך באמת עיקר ברור הניצוצות שלמטה הוא ראשית על ידי השגת השורש המכוסה למעלה, ועיקר ההשגה דייקא על ידי הכיסוי והסתרה, בחינת לא ידע, בחינת תכלית הידיעה שלא נדע, וכדי יעשה ברור ראשית מן העולם שלמעלה לבן התכסו ממנו ימי לאה, משום שהיובל הוא נסתר, בחינת כך הוא כנ"ל, כי כך הוא ראוי להיות הימים שלמטה כדוגמת שנות היובל כנ"ל. ואחר שעברו בחינת שני היובל המכוסים, עשה בעמלו את ברור שבע שני שמיטה הנגלים בהלכות פסוקות בודאות בחינת כך הוא ודאי כנ"ל, כי דייקא על ידי השגת עליונות הכיסוי המתעקב עד לגילוי העתידי, זוכה לכוון לשם שמים ולשמוט כל פנייה בלומדו הלכות התורה שבעל פה לשם שמים העליונים בלבד. והתעטר והיה מוקף הזכר יעקב בשני עולמות לאה ורחל, עלמא סתימא יין המשמה לבב אנוש, ותורה שבעל פה עלמא דאתגליא. ואחז אותם יחדיו לחברם בדעתו יחד להשפיע לאה ברחל על ידי צדיק עליון וצדיק תחתון. להוליד הלכות ונשמות ישראל. ועיין לקמן (כי קצר זמנינו מלבאר כל המאמר ומקום נתנו לך להתגדל בו לחדש גם כן) ודע כי באמת למרות שעבד בלאה שבע שנים ללא ידיעתו, אך מה שחשב שעבד ברחל כי באמת צריך להקדים נעשה לנשמע, כמו שאמר הזהר, מכאן אוליפנא מגו דאתגליא (רחל הלכות למעשה שקיבל מרבו צדיק העליון שכיון לאמת הסוד) אתי ובא ברנש (צדיק תחתון) לאתכסיא (להשיג סודות לאה המכוסים בעקב ובסוף לעתיד, על ידי הסוף שהיא המלכות דייקא).

תא חזי, לאה אוילדת שית בגין וברתא דרא. והכי אתחזי, דהא שית סטרין קיימין עלה ואלין שית, וברתא דרא, פרוזא עלאה נפקא. רחל אוילדת תרין צדיקים. והכי אתחזי, הא שמטה, דבין תרי צדיקי יתבא לעלמין, דבתיב, (תחלים לו) צדיקים וירשו ארין, צדיק לעילא וצדיק לתתא. צדיק לעילא, מניה נגדן מוין עלאין. צדיק לתתא, מניה נבקא נוקבא מנא לגבי דבורא, בתיאובתא שלים. צדיק מסטרין דא, וצדיק מסטרין דא, פמא דדכורא לעילא יתיב בין תרי נוקבי, הכי נמי נוקבא לתתא יתבא בין תרי צדיקי. – בא וראה לאה שהיא עלמא דאתכסיא בחינת עלמא סתימא, בחינת בחינת יין המשמה בחינת ונתת שמחה בלבי. שהיא הנוקבא העליונה (כמוכא לקמן) בחינת בינה, המקבלת מחכמה, שהוא שורש התורה, להבין דבר מתוך דבר לחדש החידושים שבתורה שבעל פה, שמעל הפה הנכנס לפה, כפי השכל האלוקי והשורשי שמשגי התנא, שהוא הסוד בחינת נכנס יין יצא סוד, היא

**מולידה שש בנים** הם הספירות של הזכר ז"א קו הירוק, מהסוד ועד יסוד, שהם ההבחנות בשורש של החילוקים הכשרים של ההלכה ללא ערמוניות, אלא בדעת המחברת השורש העליון שבחכמה ובינה החוברים בזו הדעת של התנא לחילוקי עולם שנה נפש המשתנים והמולדים הידושי הבת, דהיינו עד שמגיעים **לבית אחת** המאוחדת ביחידותה בחכמה העליונה, היא המלכות, בחינת רחל, בחינת עשיה, בחינת ארץ, שממנה גוזזים ההלכות והלבושים של אור הבינה המלוכשים ומאוחדים בהלכה בחינת כבשים ללבושך לבושים של כבשנו של עולם הם יין סודות התורה ושכר הטוב והגנוז ושמור וצפון לעתיד של התנא וצדיק הדור. **וכך ראוי ונראה ומשתקף ומשתלשל בלאה ובניה וביתה השורשים העליונים, שהרי ששה צדדים** וגונוני שורשי הנהגות ומשפטים של ז"א מהסוד ועד יסוד כנ"ל עומדים עליה ובזכותה, שהרי היא הבינה שורש ויסוד להם, **אלו השישה ובת אחת** שהיא לבוש להם **בסוד** יין ולבב בינה ושמחה של **עליון ויצאים** לגלות את זה הסוד העליון הצפון בהם, בלבוש ומידה בחינת נכנס יין עליון בבני לאה ויצא סוד בגלוי. רחל שהיא הידושי התורה שבעל פה, בחינת שכינה שהוא, גילוי רצונו העליון יתברך למעשה בהנהגות עולם הזה בהשגחה פרמית כפי עולם שנה נפש כנ"ל המחברים לשורשם העליון בדעת כנ"ל, בחינות משתנות של זמן מקום ותכונות אדם, המאוחדים בכוח המעשה הכשר כפי עלמא סתימא וסודות הסתומים, לכן היא דייקא **חולידה שני צדיקים, וכך ראוי ונכון וכשר ונראה כפי שורשה,** שהרי **הנה** לפנינו השגחה גלויה של השכינה בהלכה עמוקה וברורה וירקרוקת באור ספיר, היא **שמיטה**, בחינת שנה שביעית בחינת מלכות פה בחינת שכינה, בחינת לימוד לשמה לכוון לדעת עליון על ידי שמיטה של פניות פסולות של גאוה התייהרות וקנטור וכו' וכו', ולדעת כי כל פרי תבואת הארץ ותולדות הידושי התורה הם מאת ה' יתברך לבדו. ורחל שהיא כנגד השכינה ותורה לשמה, כפי מה שלמעלה **שבין שני צדיקים** (כמובא לקמן) **יושבת** השכינה **לעולמים**, כי תמיד לעולמים כך דרכה הנכונה להכנות ולהגיע לבחינת חיבוק נישוק וזיווג כראוי, שכתוב **צדיקים רבים** אשר מיעוטים שנים, **ירשו ארץ** המלכות פה, להמשיך לה שפע אור היות הידושי רוח הקודש, **צדיק למעלה** הוא התנא והצדיק שהוא בחינת יוסף הצדיק אשר עמד בניסיון אשת פוטיפר שעל ידי זה דייקא נקרא צדיק, ובוה הזיכוכ אשר ביסוד, שומט כל פניה ולומד לשמה לעשות נחת רוח ליוצרו וזוכה לקבל מן חכמה והבינה הידושי אמת יין משמה, כי סילוקא דיסודא עד אבא ואמא כידוע, ומדבק בשכינה העליונה בחינת לאה בחינת רוח הקודש שבשכינה. **וצדיק למטה** הוא בחינת בנימין שהוא התלמיד הלומד החידוש של הצדיק העליון לקיימו למעשה, וגם לומד לשמה לכוון לטוב דעת הצדיק בחינת צדיקים ילכו בה, ונקרא בן ימין כי חכמתו למעשה

בחינת ב"ן שם הוי"ה במילוי ההיך, שבמלכות שכינה, מקבל מן הימין שבחינת אורך ימים בימינה, בחינת תורה לשמה, בחינת עולם שכולו ארוך, עולם הרוחני והקדוש, הצפון בסודו עד לעתיד לבא, ועוד ימין הוא בחינת חיבוק יד ימין בחינת אהבה בחינת אברהם, כי על ידי הצדיק העליון המברר ההלכות ומקבל ייסורי החרפה באהבה, על ידי זה מתברר התורה מקבל התלמיד הצדיק התחתון בחינת בנימין. וגם הוא משתדל להתחזק בקדושת הברית כיוסף (כמובא בזהר הנ"ל) שעל ידי זה גם זוכה לקבל בחינת צדיקים ילכו בה, ועל ידי כל זה זוכה הצדיק התחתון להתדבקות רוחא ברוחא בהשתוקקות לצדיק העליון לקבל תורתו בכשרות, ומכוון לדעתו. ולכן **הצדיק למעלה, ממנו שופעים מים עליונים** של הידושי תורה ברוח הקודש לפי עש"ן התלמידים, מי היורדים למטה בלבוש ההלכות לשכינה התחתונה. **הצדיק למטה**, בהשתוקקות שלו לכוון בדעת לאמת וסוד שבלבושי דברי רבו התנא הצדיק העליון ולהדבק בו רוחא ברוחא, לכן **ממנו** וכפי השתוקקות שלו, **כן נובעת הנקבה**, היא המלכות תורה שבעל פה, **מים**, ורצונות וכלים העולים למעלה **לזכר** הצדיק העליון המקבל מיעקב ז"א, להתחדש בקבר בשפתיו כפי שחדש בחייו ואף יותר. והיא **בתשוקה שלמה** וכלי שלם ומוכן לשמה, לקבל המשכת הידושי התורה בזכות שני הצדיקים כנ"ל. **צדיק מצד** זה העליון לה שהוא בחינת הימין והלימוד לשמה לשמה ביחס לצדיק התחתון שהוא בחינת שמאל אליו, **וצדיק מצד** זה התחתון לה, והוא בחינת שמאל כנ"ל ביחס לרבו. והוא גם עומל להפוך השמאל להיות בן ימין. שעל ידי זה דייקא עולה השכינה כראוי. וזה הסדר שיושבת ביניהם הוא **כי כמו שהזכר יעקב ז"א, יושב** בישוב דעתו וחיבורו לחבר החכמה עם המלכות, הוא **יושב למעלה בין שתי נקבות**, הנקבה העליונה בימין היא לאה עלמא סתימא עלמא דאתכסיא לקבל ממנה שפע סודות התורה, להבין בכוחה דבר מתוך דבר, לחדש הידושים המתלכשים בקו מצומצם בגונוני הירוקים, והוא משפיע אותם למטה להלכות המעשיות אל הנקבה התחתונה היא רחל הנגזות, וכל בחינת ישיבתו בין שתיהן הוא בחינת התעוררות השפע מלמעלה, **כך** בבחינת דומה של השפעה וקבלה **גם הנקבה** שהיא רחל, שכינה, תורה שבעל פה, **למטה יושבת** בישוב וחיבור והשתוקקות של תשובה, בחינת תשוב ה', לעלות ולקבל ההלכה מפי עליון, ויושבת **בין שני צדיקים** המעוררים את זה הזכר לקבל מהנקבה העליון להשפיע לתחתונה כנ"ל. ויהי רצון שתקים שכינתך מעפר ותגלה מלכותך לעין כל, בזכות תרי צדיקי יוסף ובנימין ובזכות כל הצדיקים והתנאים הלומדים תורה לשמה, במהרה בימינו אמן.



עלון זה מטרתו לעודד את הציבור לגלות ולהחדש בהבנת מאמרי הזוהר, על פי תורותיו של רבנו הקדוש, אשר המה הקדמות עמוקות לכל חלקי התורה ובפרט ללימוד הזוהר, כפי המובא בדבריו: "אמר התורה שלי היא כולה הקדמות" (שיחות הר"ן קצ"ט). והוא בעיקר לפי הכלל החמישי לדרך לימוד ליקומי מוהר"ן המובא בספר ביאור הליקוטים להרב רבי אברהם בן רבי נחמן וצוק"ל. וזה לשונו "...הוא כל מקרא או מאמר חז"ל, שמזכיר קצת מאתה לאיזה ענין, פורב בוונתו על כל הענין ונכנס ונתבאר כל המקרא והמאמר חז"ל בזה הענין". עכ"ל. כלומר שכללי התורה וההקדמות שמביא רבינו הקדוש בתורתו המה מפרשים את כל המאמר שמביא בדבריו רק את חלקו בספריו. והבא לעיין בתורתו ובזוהר, יראה בעיניו ממש איך כל כללי תורתו נמצאים בכל מאמר הזוהר והוא פלאי. ויש להבין קצת הענין בפרטות כי ידוע אשר נשמת רבנו הקדוש ונשמת רשב"י אחת המה, כמובא רמז לכך בספר כוכבי אור, כי גימטריה נחמן בן שמחה וכן גימטריה שמעון בן יוחאי חושבן דין כחושבן דיון. לכן נרמזו אור חכמתם הגדול בשם העלון נחל זהר, שהרי נחל הוא על שם הנחל נובע מקור חכמה המאיר ומגלה זהר רשב"י הנסתר, שהוא אור הזוהר הקדוש. נא ונא ראו בעצמכם להחדש בדרך לימוד זה להוציא עצות למעשה ולהתחזקות בעבודת ה' ויתקיים בנו מאמר הזוהר: **כהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר, יפקון ביה מן גלותא ברחמי. במהרה בימינו אמן.**

עצות על פי הלימוד



א. עלידיי שלומדים תורה שלא לשמה, והעקר עלידיי תורה שבעל פה, נקרא ופוסקים, שלומדים שלא לשמה, עלידיי זה נעשה להם פה לדבר עתק על צדיקי אמת. ומזה פא

התנגדות של הלומדים שהולקים על הצדיקים אמתים

ב. צריך לדע קדם למודו, שבשעה שיושב ללמוד, הצדיק שפגו עין צית לקליה, וצריך למשר את עצמו עם התנא או הצדיק שהדש וגלה זאת התורה שלומד, ועלידיי זה נעשה נשיקו, בחינת התדבקות רחא ברוחא, וגורם תענוג גדול להתנא. ועלידיי זה יזכה לתשובה, להדש ומיו שעברו בחשה. וכל זה פשלומד (תורה) לשמה, וכדי למימם מצות תלמוד תורה ששקיל כנגד כלם, ולזכות לקיום התורה עלידיי זה. אבל פשלומד רק שלא לשמה, בשביל שיהיה נקרא למדן וכיוצא, אזי נבלה טובה הימנו, ובודאי אינו יכול לדבק את עצמו עם רוח התנא, ועל ידי זה אינו רואה האמת, ונעשה שינא וחולק על צדיקי אמת פניל, וזהו גלות השכינה, שהתורה שבעל פה היא בגלות כפה הלמדן:

תפילה על פי הלימוד



ותציל אותנו ברחמיך הרבים שלא יהיה נעשה אצלנו חס ושלום מלמוד התורה סם מות, חס ושלום. שלא יהיה נכנס בלבנו חס ושלום שום צד התנגדות על צדיקי אמת על ידי למודינו, ולא יהיה למודינו להתיהר ולקנטר חס ושלום, ובפרט בעת למודינו בתורה שבעל פה בגמרא ותוספות ופוסקים. אגא ה', תציל ותמלט אותנו ברחמיך הרבים, שלא יכנס בלבנו שום צד גאות ונכחות בעולם כלל, ולא יכנס בלבנו שום צד ערמוניות כלל. ולא יהיה בלבנו שום הרהורים וקשיות על צדיקי הדור האמתיים. ומכל שפן וכל שפן שלא יצא עתק מפינו חס ושלום, לדבר עליהם שום דבור כנגד כבודם חלילה. רק אדרבא תזכנו ברחמיך הרבים על ידי למודינו, להתקשר ולהתקרב לצדיקי אמת להיות נכנע אצלם, ולהאמין בם ולהתפטר אליהם, ולהתאבק בעפר רגליהם, ולשתות בצמא את דברייהם הקדושים של

הצדיקי אמת כל ימי חיי, אני וזרעי וזרע זרעי וכל עמך בית ישראל מעתה ועד עולם, ותזכנו להתקשר ולהתקרב לצדיקי אמת הגדולים במעלה מאד, אשר יש להם פח להעלות ולהפוך כל הדבורים והצדופים רעים שמדברים על הצדיקי אמת להפכם אל הקדשה, ולעשות מהדבורים רעים שלהם צדופי הלכות, אשר משם נשתלשלו אלו הדבורים רעים של המתנגדים אל האמת, אשר הפכו דברי אלקים חיים ונעשה להם פה לדבר על הצדיק עתק בגאון וכוז על ידי למודם תורה שבעל פה. ותזכנו אותנו ברחמיך הרבים על ידי כח הצדיקי אמת, להתקדש ולהטהר באמת עד שזנכה גם אנחנו לבא לדעת זה, שגדע לברר ולהעלות ולהפוך כל הצדופים רעים אל הקדשה, לבררם ולהעלותם לשרשם שבקדשה לעשות מהם צדופי הלכות קדושות. ונזכה להעלות השכינה מהגלות ולהקברה עם דודה ועד עולם, אמן סלה:



לעילוי נשמת  
הרב מאיר צבי בן הרב נחמן ישראל  
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת  
מרז תמו בת דוד והיבוכא פריחה  
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת  
מירה בת אשר  
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת  
הקדוש אליהו יעקב בן אבידע. ה' יקום דמו.  
ת.נ.צ.ב.ה.

ליצירת קשר להארות ותרומות nahalzohar@gmail.com

לעילוי נשמת  
דבורה בת חיים  
ת.נ.צ.ב.ה.